

Železné cesty horské

VIA FERRATY: ALPSKÉ, DOLOMITSKÉ NEBO TATRANSKÉ ŠTÍTY
NEJSOU JEN PRO HOROLEZCE

Grosser Priel, Zugspitze, věže Brenty. Nádherné vrcholy, až se tají dech. Správně by měly náležet jen odvážným horolezcům, bláhovým a šíleným dobrodruhům. Kdo jiný by se jinak mohl odvážít do kolmých stěn, skalních komínů a žeber? Do suťovisek, polic na dvě dlaně či po čertech vzdušných rozeklaných výšvihů? Kdo? I vy! A s vámi i každý vysokohorský turista, který má patřičnou výbavu a alespoň základní dávku zodpovědnosti.

FOTO: WWW.SWISS-IMAGE.CH (ENGELBERG)

Na via ferraty, jištěné horské cesty, se můžete vydat i s dětmi. Možná důležitější než jejich fyzická kondice je jistota, že vás na skále poslechnou.

Už kolem roku 1870 se zrodila myšlenka vybavit skalní výstupové trasy stabilním jištěním: ocelovými hřeby, stupy, kramlemi a na nejexponovanějších místech i žebříky. Od té doby je také pravda, že na „železných cestách“ (překlad z italského výrazu via ferrata) nejsou Češi cizinci – už u zrodu myšlenky totiž stál vizionář a obchodník z Prahy.

Možnost vystoupit bez cizí pomoci na velmi atraktivní skalní vrcholy – třeba i tam,

kam jinak vede i delší pohodlná stezka či dokonce už i lanovka – láká do řad „parahorolezců“ všechny milovníky hor mimo jiné už proto, že stačí doslova jednoduchá výzbroj. A výstup je bezpečný! Principem je jistota neustálého, nepřetržitého jištění. A přitom sebezodpovědnosti – už nejistíme spoluzece, na ferratě jistíme jen a jen sami sebe.

V celých Alpách a Dolomitech, ale třeba i ve Vysokých Tatrách či Roháčích, jsou

stovky zajištěných cest. Ti, kdo do skal kramle tloukli a natahovali ocelová lana, to ale nedělali jen v těch nejtěžších skalních stěnách. Via ferraty (německy Klettersteig) jsou k dispozici ve všech představitelných obtížnostech. A tak nejsnáze podle atlasu evropských ferrat lze naplánovat víkend nebo třeba celý týden plný túr, rozechřívacích i obtížných výstupů, nocování v horských chalupách. ➔